

Milada Mašinová

Kočky

a jiné příběhy o strachu

Ilustrovala
Petra Josefína Stibitzová

Argo

Milada Mašinová
Kočky a jiné příběhy o strachu

Ilustrace Petra Josefína Stibitzová.
Grafická úprava a sazba Martin Radimecký.
Odpovědná redaktorka Alena Pokorná.
Technická redaktorka Alexandra Švolíková.
Korektorka Ludmila Böhmová.

Vydalo nakladatelství Argo, Miličova 13, 130 00 Praha 3,
argo@argo.cz, www.argo.cz, roku 2016 jako svou 2782. publikaci.

Vytiskla tiskárna Akcent.

Vydání první.

ISBN 978-80-257-1677-9

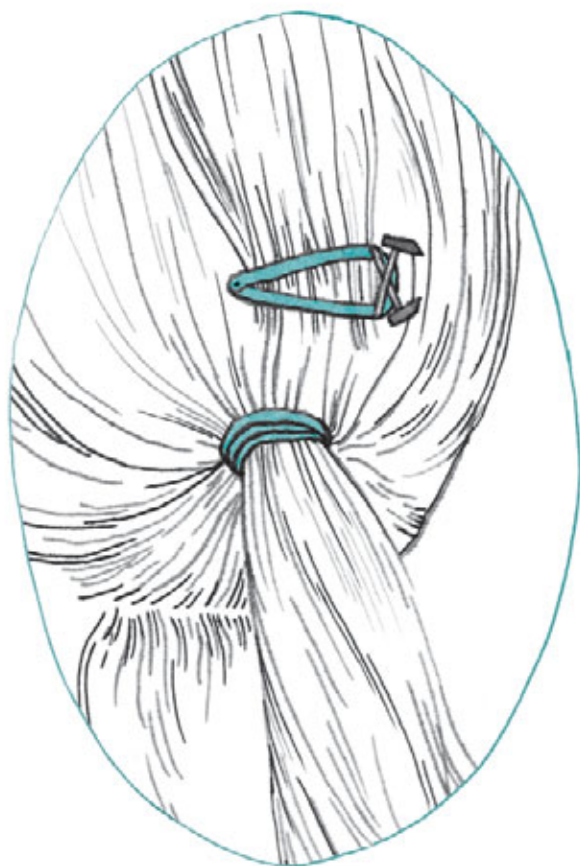
Naše knihy distribuuje knižní velkoobchod KOSMAS

sklad: Za Halami 877, 252 62 Horoměřice

tel.: 226 519 383, fax: 226 519 387

e-mail: odbyt@kosmas.cz

www.firma.kosmas.cz

Rudolf a Zběsilé srdce

Zábavní park Karoo byl nádherný a Rudolf Marii miloval. Stála v řadě před ním, světlá jako léto, v bílých šatech, s dlouhým plavým copem a drobnou sponkou s motivem miniaturních, elegantních překřížených kladívek. Nad bledě modrýma očima s dlouhými naličenými řasami se jí klenulo světlé, skoro neviditelné obočí, které si obtahovala hnědou tužkou. Marie byla vysoká a štíhlá a měla drobná špičatá prsa, ač jí muselo už být alespoň pětadvacet. Pořád

vypadala jako dítě. Všichni chlapci ji milovali. Prozatím jako matku, ač někteří, tajně, navzdory svému nízkému věku měli i divočejší představy, než že jim Marie nese ráno k snídani smažená vajíčka.

Marie stála frontu na *Zběsilé srdce*, usmívala se růžovými rty a držela za ruku Adama. Rudolf žárlil. Rudolf šíleně žárlil, protože Marii miloval. Miloval ji možná stejně jako ostatní, ale chtěl ji mít jenom pro sebe. Trýznila ho představa, že Marie miluje ostatní chlapce. Že některé miluje dokonce víc než jeho.

Rudolf v košili, šortkách a kloboučku stejném, jako byly kloboučky ostatních sedmi chlapců z vily Frimmel, zoufale sledoval, jak Marie nejen tiskne Adamovu ruku, ale dokonce mu upravuje vlasy. Lechtá ho z legrace v podpaží, dovolí mu, aby ji políbil na tvář. Jistě. Adam byl přecitlivělý chlapec, vyžadoval zvláštní péči a zacházení – dokázal se rozplakat kvůli tomu, že je úterý. Jednou dostal doslova hysterický záchvat, protože k vile přišla divná stařena a nikdo jí nechtěl dát drobné. Adam nakonec v slzách vyběhl za ní na silnici, aby jí věnoval alespoň svou knihu etikety. Stařena tam už ovšem nebyla a jeho snaha přišla vniveč. Marie tyto vlastnosti zbožňovala. Pokládala Adama za citlivého, jemného chlapce. Líbilo se jí, jak tiše, opatrně mluví a pak náhle nadšeně vykřikne a spustí nezadržitelný, strhující, ale nepřehledný monolog. Líbilo se jí, jak pečlivě se češe, jak si ulizuje vlasy na jednu stranu, i když mu všichni říkají, že vypadá hrozně. Líbila se jí jeho nepředvídatelná, něžná duše. Všichni ostatní si mysleli, že je Adam podivín a že by v jejich vile bylo lépe bez něj. A Rudolf zoufale žárlil.

Fronta na *Zběsilé srdce* pomalu postupovala kupředu. Rudolf nespouštěl z očí Mariinu ruku spojenou s rukou

Adamovou. Nechutné. Kéž by jejich pouto bylo navždy přerušeno! Kéž by mohl ten vztah zničit a ukořistit si Marii pro sebe. Udělat z ní svou maminku. Svou jedinou maminku.

Zábavní park Karoo byl opravdovou atrakcí. Každý si zde přišel na své, a zejména děti jej milovaly. Dala se zde podnikat každá myslitelná zábava. Největší ruské kolo světa se otáčelo unylou rychlostí a umožňovalo rozkošný rozhled

nad celým rozsáhlým areálem vybudovaným uprostřed pouště. Nejrychlejší a nejobtížnější lochneska. Divoká řeka. Koráb hrůzy. *Zběsilé srdce* neboli horská dráha s nejprudšími zatáčkami a největší a nejpříkřejší konstrukcí, kterou kdy svět viděl. Chlapci z vily Frimmel zde byli za odměnu. Bylo jim čtrnáct a podle řádu tak vstupovali do nové etapy života. Do doby po dětství. Do doby, kdy se mají připravovat na své budoucí mužské povinnosti. Jaké působivé rozloučení – poslední den dětství, jediný den v parku Karoo.

Konečně fronta postoupila až k vozičkům, ze kterých vyskočili rozjásaní lidé bez klobouků. Marie si sedla do druhého vozičku a vedle ní Adam. Rudolf si pohrdlivě odfrkl. Ach. Kdyby bůh k něčemu byl, zabránil by tomuto odpornému svazku, který vzdaluje Marii od člověka, jenž ji na světě miluje nejvíce. Od něj. Vedle Rudolfa se posadil Václav. Mrzutý, frustrovaný chlapec, věčně bez nálady. Zapnul si bezpečnostní pás. Klik klik klik. Chlapcům bylo čtrnáct a už byli dostatečně vysocí, aby mohli na atrakce – kromě Petříka. Petřík měřil necelý metr padesát a brečel. Protože na *Zběsilé srdce* mohou jen lidé vyšší než metr padesát pět. Smůla. Rudolfovi to bylo jedno a Mariin cop měl na dosah ruky. Marie se připoutala k vozičku pásem. Klik. Všimla si, že Rudolf hladí světlé konečky jejích vlasů, usmála se na něj a popřála mu zběsilou jízdu.

Sedm chlapců, Marie a pár dalších milovníků adrenalinu se na horské dráze rozjelo vzhůru. Tak prudce. Vyjeli vysoko. Karoo pod nimi jako na dlani a kolem dokola poušť. A daleko, předaleko, až skoro u moře – vila Frimmel. Jejich domov. Zítra se tam vrátí a budou muži. Protože dnes je poslední den dětství. Marii vlál cop, jak se vozičky horské dráhy prudce a zběsile vrhly dolů z kopce. Křik. A ruce

vzhůru. Vlna a zvednutý žaludek. Vítr a vůně cukrové vaty a karamelových jablek a lízátek ve tvaru dudlíků a srdcí. Mariina sponka ve tvaru kladívek. Adam Marii stále drží za ruku, spolu prožívají tu jízdu, tu rychlost, ten příjemný, šimravý strach. Rudolf z ní nemohl spustit oči. Jeho. Jeho maminka. Nikoho jiného. Václav vedle něj se smál jako šílenec, chechtal se a výskal a prudký vítr mu zacpával pusku. Zvedal ruce a při každé vlně zavyl jako vlk. Konečně se blížili k úseku, na němž pasažéři jeli hlavou dolů. Hlavně kvůli němu byla zdejší dráha tak slavná. Kolejnice drnčely. Neuvěřitelná, šílená rychlost. Nezdravá. Prudký spád a divoké kolo se blíží, vzhůru nohama, Václavův křik. A Mariin cop. A cosi dalšího. Divného. Uvolněného. Vlající, směšný kus látky. Jízda. Už nevisí hlavou dolů. Znovu a prudce vystřelí nahoru a pak zlatý hřeb *Zběsilého srdce* – nejdelší a nejrychlejší a nejstrmější spád dolů. Takřka volný pád. Mariin cop. Mírně znepokojený pohled modrých očí. Vysoko, vysoko v oblacích a v dáli poušť a ještě dál moře a vila Frimmel, kde Marie pracuje.

Ucítili jenom divné cuknutí a uslyšeli jakoby hlasitý zvuk vysavače. A byla pryč. Adam ji stále držel za ruku. Marie byla kdesi daleko. Zmizela v bílém vzduchu jako holubice. Adam se rozeřval, ale vítr jeho hlas zdusil a nikdo neslyšel, co vlastně křičí. Chtěl se odpoutat a vyskočit za ní a zachránit ji. Ale na klíně mu ležela její utržená ruka a nemohl se z toho vzpamatovat. Jízda. Vítr. Zběsilá rychlost. Poslední vlna. Poslední zatáčka. Hluboký údiv. Ti dva od sebe byli navždy odděleni, ale Rudolf se neradoval. Konec jízdy! Konec!

Adam se vypotácel z vozíku a konečně jeho slovům porozuměli.

Moje maminka! Moje maminka! Musím ji najít. Pusťte mě za ní!

Jeho pravá ruka stále držela její levou ruku, takže ve vzduchu mávaly tři paže a na Adamovu mrtvolně bledou tvář stříkala krev.

Poslední den dětství nemohl být horší. Jediná žena, kterou všichni milovali. Roztrhaná na kusy, nabodnutá na železnou konstrukci, dlouhé vlasy visí dolů, jako kus hadru, jako panenka, jako figurína, jako odpad, který je třeba odstranit. Bez ruky. Hlava rozlousknutá jako ořech. Bílá hmota kape na trávník pod *Zběsilým srdcem*. A Adam. Řve řve řve řve. Jako by to byla jenom jeho maminka.

Rudolf zřejmě jako jediný z chlapců zachoval chladnou hlavu, což později považoval za patologický rys své osobnosti a v tom se nemýlil. Když mu došlo, že Marie je dole, že spadla, že musí být mrtvá, myslel na to, že se musí zmocnit její sponky. Jako jediný bude mít památku. Jedinečnou a neopakovatelnou památku. Protože Marie ta drobná, překřížená kladívka nosila ve vlasech moc ráda.

Běžel přes trávu. Snažil se neslyšet Adamův hysterický řev. Petřík stál nad jejím tělem, ústa otevřená v šoku. Oči vypoulené. Zmizelý život bytosti tak dokonalé, jakou byla Marie. Rudolf v noční můře. Prohlížel si ji. Stále voněla jako pomněnky, ale vůně květin se mísila s pachem železné konstrukce a krve a s melounovitým puchem vyhřezlého mozku. Strážník se snažil držet všechny strany, ale zvědavci už přelézali konstrukci, toužili zahlédnout alespoň zlomeček tragédie, alespoň skvrnku krve, kousíček cárů, mrtvých končetin. Rudolf se s pláčem vrhl k zemi, proklouzl strážníkovi mezi nohama a už už držel Marii za vlasy. Jen půlka. Půlka hlavy. Smrt se ho dotýkala po celém těle. Její bledé, usmrcené oko. Bledá pleť rozdrásaná železem atrakce, do

které Marie při pádu narážela. Krev krev krev. Chybějící ruka, která pomalu přicházela po trávníku spolu s vřeštícím Adamem. Rudolf nic horšího nikdy neviděl. Nic mrazivějšího nikdy necítil. Sponka byla na té horší straně hlavy. Zabořil prsty do krvavé břečky a sponku vytáhl. Dal si ji do kapsy. Strážník ho odstrčil od těla a šeptal mu. No tak, hochu.

Rudolf by rád zvracel, jako spousta lidí kolem. Pohled na Marii jim zvedal žaludek. Petřík se dávil nestrávenou cukrovou vatou, která z něj vylézala v divných cukrových provazcích. Jakási tlustá paní zvracela půlky karbanátků, turecký med a arašídý a něco svítivě tyrkysového. Ach bože, myslel si Rudolf.

Teď ležela v rakvi. Část obličeje přikrytá závojem, ta hezčí část naličená bílým pudrem. Na sobě nedělní šaty. Stále drobná, špičatá prsa, ale hrudník už se nezvedá. Na nedbale přiřité ruce saténová rukavice. Rakev stála uprostřed zimní zahrady, kde chlapani obvykle trávili odpoledne hraním šachů, dámy nebo karet, anebo si zde prostě povídali. Teď si neměli kde povídat. Prosklenými stěnami by na Marii padalo slunce a ona by se rychle rozkládala a rychle by začala páchnout. Proto bylo sklo přikryto černým těžkým sametem. Tma. Chlad. Už tu leží tři dny. Po skle leze mnoho, mnoho much. Muselo je stvořit Mariino tělo. Nejspíš. Už nevoní jako pomněnky. Páchne po lihu. Jako nemocnice, jako lékárna, jako smrt. Rudolf se na ni přišel podívat jen jednou, trhala mu to srdce, bál se jí. Celá zimní zahrada se mu zhnusila. Už nikdy tam nebude nic hrát, s nikým si povídat. Adam u ní ležel celou dobu. Vzlykal. Pak už jen trpně civěl.

Po třech dnech ji naložili na kočár s koňmi a odvezli na malý hřbitov pár kilometrů od vily, v kopcích. Kapela hrála

na saxofon, trubku, basu a klarinet. Nějakou smutnou hudbu. Každý chlapec za Marií do díry něco hodil. Rudolf květinu. Adam svůj deník. Václav hru s několika fotbalisty, kteří údajně kopou do malé kutálející se kuličky. Miloval to. Petřík gramofonovou desku. Ostatní hračky a květiny a Daniel, jejich nyní jediný vychovatel, vhodil do hrobu pohlednici se vzkazy od všech chlapců. A pak hlína. Padání hlíny na rakev. Unavený opilý hrobník. Nikdo mu nic nezazlíval.

Pomalu domů. Po cestě. Do vily, která bez Marie nikdy nemůže být tou stejnou vilou.

A již pět dní trvá jejich dospělost.